

Els bisbes parlen de la festa del naixement de la Verge Maria i de la diada nacional de Catalunya

Dv, 6/09/2019 per Catalunya Religió

([GIEC](#)) Diumenge 8 de setembre, l'Església celebra la festa del Naixement de la Benaurada Verge Maria, coneguda popularment a Catalunya com la festa de les "Marededéus trobades". En aquest dia és habitual en molts llocs celebrar romeries, aplecs i processons en els santuaris marians i en els pobles on celebren la seva Festa Major.

D'altra banda, dimecres 11 de setembre se celebra la Diada Nacional de Catalunya, la festa de la fraternitat, jornada joiosa i reivindicativa dels drets del país.

Els bisbes de Catalunya centren els seus escrits dominicals a parlar de la festa del naixement de la Benaurada Verge Maria i de la Diada Nacional de Catalunya, així com de Déu, que no dorm ni descansa ni té vacances ni canvia, del camí sinodal i del nou curs pastoral.

Quatre de les cartes dominicals parlen de la festa del Naixement de la Benaurada Verge Maria. L'arquebisbe de Tarragona, **Joan Planellas**, recorda que "la litúrgia només celebra tres naixements: el de Jesús, el de la Verge Maria i el de sant Joan Baptista" i que l'Església d'Orient celebra el naixement de la Mare de Déu "des d'antic, però fins al segle VII no es començà a celebrar a Roma i des de la capital catòlica s'expandí a tot el món cristià". Diu que "és just i lloable que l'Església veneri amb devoció filial el naixement de la Mare de Déu, que va merèixer tenir una concepció immaculada amb vista a la seva maternitat divina". Afirmar que Maria "va viure sempre sota la mirada de Déu amb una transparència i humilitat totalment singulars", que "ella vivia el dia a dia sense la més mínima pretensió ni aspiració", que "per a ella tot fou gràcia, tot gratuïtat i rendició a la voluntat divina" i que Maria manifesta "la més admirable discreció, com si res no passés en la seva vida, rendida tota ella a la voluntat de Déu" i "no es qüestionava res,

posant-se a les mans de l'Amo i Senyor de la vida i vivint confiada sota la seva providència". Exclama "que bonic també que aquesta preciosa festa d'avui estigui tan arrelada popularment en la tradició del nostre poble amb motiu de les Marededéus trobades" que, "tot fent corona al voltant de la Mare de Déu, l'ornen amb una devoció i afecte filials". Finalment, felicita totes les dones que, seguint la tradició de les diferents contrades, celebren la seva onomàstica.

L'arquebisbe d'Urgell, **Joan Enric Vives**, ens convida a pujar espiritualment a Núria com a pelegrins aquest diumenge 8 de setembre, quan s'escau "la festa de la Mare de Déu de Núria, Patrona principal del nostre Bisbat d'Urgell". Recorda que "tenim la Verge Maria, la Mare del Senyor Jesús, sota l'advocació de Núria, com a Patrona des de 1956, i des de 2014 el seu Santuari ha estat honorat pel Papa Francesc amb el títol de Basílica Menor". Diu que "l'Evangelí ens urgeix a estimar-la, a "tenir-la per Mare" i a "acollir-la" a casa nostra, amb fe i alegria espiritual". Afirmar que "des del bell Santuari situat a 2.000 metres d'altitud, Maria protegeix els pastors i els ramats, la vida dels muntanyencs i de forma especial les famílies que desitgen ser fecundes en vida d'amor i en fills, i a tots beneeix amb la fecunditat de les bones obres". Recorda que Sant Gil "ens predicà l'Evangelí i ens modelà, segons la tradició, la imatge de Maria" que "fou amagada i després retrobada al segle XI, amb els 3 símbols de Núria que Sant Gil forjà: la campana, l'olla i la creu". Diu que "la campana és símbol de la veu de Déu, que ens fa enlairar els cors i ens crida a l'oració"; que "l'olla és signe dels àpats gratuïts de germanor, on tot es comparteix"; i que "la creu és el senyal de la salvació i l'amor que ens ha vingut per la Creu redemptora del Crist". Finalment, ens convida de nou a arribar-nos a Núria "per pregar Maria, la nostra Patrona, per mantenir la fe, escoltar la veu de Déu i ser germans amb tots els qui ens envolten".

El bisbe de Terrassa, **Josep Àngel Saiz**, diu que "en els Evangelis canònics no trobem cap dada sobre el naixement de Maria, encara que es conserven diverses tradicions". Recorda que la celebració de la festa de la Nativitat de la Mare de Déu "és coneguda i celebrada a les comunitats cristianes d'Orient des del segle VI", que "va ser fixada el 8 de setembre, dia amb el qual s'inicia l'any litúrgic bizantí, el qual es clou amb la festa de la Dormició de la Mare de Déu, en el mes d'agost" i que a Occident "va ser introduïda cap al segle VII". Diu que un aspecte molt important d'aquesta festa és "la invitació que ens fa a l'alegria, perquè Déu Nostre Senyor, amb el naixement de Maria, proporciona al món la garantia que la salvació és ja imminent, perquè el naixement de Maria prepara l'encarnació i naixement de Jesús". Finalment, diu que és un dia apropiat "per fer memòria de la història de la salvació i contemplar el lloc que ocupa Maria en el pla salvífic de Déu", que "conscients de la nostra pobresa i petitesa, ens posem sota la seva intercessió de Mare en el nou curs que acabem de començar" i que "ella és l'estrella lluminosa que ens guia i acompanya, el model de peregrinació de la fe, la causa de la nostra alegria per superar les dificultats i tristeses".

El bisbe de Tortosa, **Enric Benavent**, recorda que la diòcesi de Tortosa, "per un decret del beat Pius IX, està sota la protecció de la Mare de Déu en el misteri del seu naixement", per la qual cosa, encara que enguany el 8 de setembre "cau en diumenge, litúrgicament ha de celebrar-se aquesta solemnitat en tots els pobles de la diòcesi". Diu que "el naixement de la Verge va ser per als seus pares, Joaquim i Anna, un regal que els va omplir d'alegria", que "Maria es va convertir també en un regal de Déu per a tota la família humana i el seu naixement va portar l'alegria al nostre món" i que "estem davant una celebració en la qual únicament cap el goig, perquè per ella no hem rebut més que béns: el gran do del Salvador". Afirmar

que “la Mare de Déu és també un regal de Déu per a tots nosaltres perquè ens indica amb la seua vida el camí per a ser feliços” i que “la Verge va ser feliç perquè va creure, perquè es va fiar de Déu i es va posar al servei de la humanitat acceptant ser la Mare del Messies”. Finalment, diu que “només pot ser feliç, únicament pot rebre la vida de Crist i, amb ella, la vertadera alegria, qui confia en Déu i està disposat a lliurar la seua vida pels altres” i que “si volem conservar l’alegria de la fe, no deixem de mirar a Maria”.

Tres de les cartes dominicals parlen de la Diada Nacional de Catalunya i la situació política i social actual. El cardenal **Joan Josep Omella**, diu que la Diada de Catalunya és “una festa que ens agermana els uns amb els altres, els propers amb els llunyans, ja que tots compartim un destí comú, la qual cosa fa que ens sentim germans”; diu també que la Diada és “una invitació a descobrir tot allò que compartim i que ens uneix”, una invitació a “créixer en l’amor i en el respecte, acceptant les diferències”, “una crida a la fraternitat”. Afirmar que “només una autèntica fraternitat, que parteix de reconèixer que tots som germans, justifica que totes les persones siguin iguals i lliures amb independència de les seves creences, manera de pensar, lloc de naixement...” i que “si creiem que tots som fills d’un mateix Pare, llavors tots som germans i, per tant, tots som subjectes dels mateixos drets, obligacions i llibertats”. Demana al Senyor que “ens concedeixi el do de viure com a germans, com membres d’una mateixa família que camina plegada vers el futur”. Fa una crida als mitjans de comunicació, a les persones que tenen la noble tasca de comunicar. Els diu que “necessitem que mostreu tot allò de positiu que passa en la societat, tot allò que ens edifica i que ens fa millors persones, tot allò que ens uneix”. Finalment, diu que “només podem viure l’autèntica germanor quan per damunt de tot ens estimem” i ens desitja “una Diada molt fraternal”.

El bisbe de Girona, **Francesc Pardo**, diu que la Diada Nacional de Catalunya és un “dia de festa, però també jornada de reflexió sobre la nostra actitud en relació amb Catalunya, els catalans, els altres ciutadans d’Espanya i també amb el poble global que és la humanitat”. Afirmar que “la pregunta que ens cal respondre és com estimem Catalunya en aquest moment històric, des de l’experiència de la història més llunyana, la més propera i pensant en el futur”. Diu que “per a nosaltres cristians, és important pregar per Catalunya” i que “hem de ser conscients que amb el nostre treball professional contribuïm al bé comú i al benestar propi i de la resta de ciutadans”. Demana que “tractem bé tota persona: a les persones més properes i a les més allunyades de nosaltres a causa de les seves opcions, ideologia...” i diu que “ens cal preservar la convivència sabent que la diferència és un patrimoni col·lectiu”, que “hem de saber construir ponts de «comunió»” i que “cal, alhora, estar atents a les necessitats de les persones més febles a causa de la manca de béns per viure amb dignitat”. Pensant en tots els ciutadans de Catalunya, destaca que hem de ser conscients que “ningú no és propietari del país, ni hi ha una sola cultura, ni una sola manera d’estimar-lo i d’organitzar-lo”. Destaca també que “cal defensar el que sincerament creiem que és millor per als ciutadans, però alhora ens cal ser respectuosos, justos i amables envers les persones i grups que tenen diverses postures amb relació a Catalunya i el seu encaix amb Espanya” i que “cal sempre el discerniment, la informació, el raonament i la possibilitat de decidir malgrat que això signifiqui plantejar-se canviar o aprofundir lleis fonamentals”. Finalment, diu que “valorar la pròpia nacionalitat, la pròpia singularitat, no ens ha de recloure en nosaltres mateixos, sinó que ens ha d’obrir a tothom i ens ha de fer actuar amb solidaritat i responsabilitat” i ens desitja una bona diada.

El bisbe de Solsona, **Xavier Novell**, a les vigílies de la Diada Nacional de Catalunya vol compartir amb nosaltres “una reflexió sobre la situació de presó preventiva d’un grup de polítics del nostre país i sobre la nostra actitud davant la situació política i social actual”. Ho fa en primer lloc recordant la reflexió més recent del papa Francesc sobre la presó preventiva: “la prisión preventiva –cuando de forma abusiva procura un anticipo de la pena, previa a la condena, o como medida que se aplica ante la sospecha más o menos fundada de un delito cometido– constituye otra forma contemporánea de pena ilícita oculta, más allá de un barniz de legalidad”. Ho fa també des del contacte personal que ha pogut tenir “amb quasi tots els presos polítics” i ho fa conscient que “el procés polític que hem viscut no s’ha acabat i com a Església hem d’aportar alguna cosa que ajudi a la nostra societat”. Diu que ha procurat, en diverses ocasions, algunes sense èxit, visitar els polítics catalans i oferir-los el seu suport i que també ha procurat alguns contactes amb els seus familiars. Afirmar que “la paraula de Jesús –era a la presó i em va visitar– era motiu suficient per a fer aquest pas”, que li semblava un deure cívic fer-se proper “a aquells que varen assumir les conseqüències de l’intent perquè Catalunya pogués exercir el dret a l’autodeterminació” i que poc més que resar pot fer ara per ells i les seves famílies: “un misteri del rosari cada dia”. Finalment, diu que a l’Església “hi ha fidels independentistes i unionistes i tenen tot el dret a defensar en la vida social i política la seva posició”, que “tots, però, som germans i aquesta diferència no ens separa, no fa que ens estimem menys i que ens ajudem menys” i que “si passa, vol dir que la nostra fe no és prou madura i que està ideologitzada”.

El bisbe de Sant Feliu de Llobregat, **Agustí Cortés**, diu que “Déu no dorm ni descansa, no té vacances ni inicia cursos o els acaba, no canvia de domicili ni d’amistats, el seu sí és sempre sí, el seu no és sempre no, les seves paraules i les seves accions romanen idèntiques al llarg del temps, el seu pensament continua idèntic pels segles” i diu que “amb paraules de Santa Teresa d’Àvila, “Dios no se muda”, que “Déu no canvia”, que “Déu roman en el seu ésser, com una font que mai no s’asseca”. Afirmar que “la nostra salvació consisteix precisament en això: que nosaltres estem sotmesos a múltiples canvis, uns de bons i uns altres de dolents, uns que neixen de la nostra llibertat i uns altres que sobrevenen per causes alienes” però “existeix la Bondat que, a més de no esgotar-se, comunica bondat en les nostres vides”. Recorda que “ser cristià no significa abandonar la vida i la història humana canviant, amb les seves vicissituds, els seus alts i baixos, les seves decepcions i entusiasmes” i que “el cristià viu a fons la història humana, però amb un ull posat en ella i un altre en l’eternitat, un peu fent els passos que demana la vida en el món i un altre peu segur i ferm en la vida eterna, amb un cor exposat als petits amors de la terra i alhora ferm en l’amor inesgotable de Déu”. Finalment, diu que “si no temem els canvis, si no ens retreuen els fracassos, si no ens enlluernen els èxits, és perquè l’amor etern se’ns dona incansablement, cada dia, a cada moment, com el sol amb la seva llum i escalfor regala vida a la terra”.

El bisbe de Vic, **Romà Casanova**, diu que “a partir del proper diumenge, 15 de setembre, som «tots» els qui som cridats a participar en el nostre Sínode, el qual té per lema «Sínode per a l’esperança»”. Afirmar que “la convocatòria de la Jornada diocesana i el Dia de la catedral tindrà, doncs, aquest any tota la força i la gràcia de l’inici del camí sinodal, amb la fase d’animació i la fase dels grups sinodals” i recorda que “som convocats tots, tant des del matí al Seminari Diocesà, com a la tarda a la catedral, a entrar en la dinàmica sinodal”. Exposa “algunes de les preguntes que ens podem fer abans d’iniciar el Sínode de la nostra Església de Vic”: “Què és el Sínode? Per què el celebrem? Quina dinàmica té el Sínode

Diocesà? Què ens demana viure el Sínode per a l'esperança?" i diu que "la Jornada diocesana té la vocació de donar resposta a aquestes qüestions i, sobretot, té el gran repte de ser el tret de sortida del Sínode, en el sentit de poder encendre en el cor de molts el desig de viure aquest moment de gràcia que el Senyor ens concedeix". Finalment, diu que "el Sínode Diocesà és una celebració de tota l'Església diocesana de Vic" que "ens aporta una oportunitat d'or per a avançar en el camí sinodal, els camins de la comunió, de la pregària comuna, del diàleg en la veritat i en l'amor, en el discerniment de la voluntat de Déu per a la nostra Església i per a cada un de nosaltres" i demana que "no perdem l'oportunitat de començar a caminar, junt amb molts, en la Jornada diocesana del 15 de setembre al Seminari i a la Catedral".

El bisbe de Lleida, **Salvador Giménez**, de cara al nou curs pastoral, enumera alguns esdeveniments de l'Església que "haurem de tenir en compte". Respecte a l'Església universal recorda que hi ha dos esdeveniments que marcaran les nostres agendes: "el Sínode de Bisbes sobre l'Amazònia, amb el tema de l'evangelització en aquella zona empobrida d'Amèrica del Sud" i "l'octubre missioner, que és una proposta del Papa per a tots els catòlics durant tot un mes amb la missió en el punt de mira". Respecte a l'Església a Espanya diu que "el mes de febrer se celebrarà el Congrés de Laics a Madrid". Respecte a l'Església a Catalunya informa que "les diòcesis amb seu a Catalunya preparen la celebració del XXV aniversari del Concili Provincial Tarraconense amb algun acte comú per a tots i amb determinades iniciatives. Respecte a la diòcesi de Lleida afirma que "serà un any de consultes perquè tothom pugui reflexionar sobre un nou pla pastoral que es començarà a posar en marxa el curs següent". I fa "una invitació especial perquè tots els catòlics participin en tres actes que aglutinen totes les comunitats de la diòcesi: Dia de l'Enviament, a la catedral, el dijous, 19 de setembre; la Missa Crismal, a la catedral, el dimarts, 7 d'abril; l'Assemblea Diocesana, a la Casa de l'Església, el dissabte, dia 29 de maig". Finalment, demana als feligresos de la diòcesi de Lleida que col·laborin en els actes de la seva parròquia, comunitat o moviment, "ja sigui en la celebració de la festa major, ja sigui organitzant l'atenció als malalts o presentant algun acte concret que ajudi els altres a participar en l'experiència cristiana de la vida".

Poden trobar les glosses senceres al web de la [Conferència Episcopal Tarraconense](#) i a la pàgina web de cada diòcesi.